

nemlig Lønningerne fra 2,150 til 2,460 Kr. For dem gælder det samme som for de to foregaaende Klasser, d. og e., at der gives dem 50 Kr. pr. Familie og 25 Kr. pr. Barn. Det Forslag, som jeg her omtaler, og som nu foreligger til Behandling, var fremsat i Udvalget, og det blev udtrykkeligt fra vor Side betonet, at det var ikke noget Ultimatum, men det var et Forhandlingsgrundlag, vi her fremsatte. Jeg kan derfor ikke forstaa den Bemærkning, der findes i Udvalgsflertallets Betænkning, at „i hvert Fald vilde de af Mindretallet stillede Forslag ikke være egnede til at samle Medlemmerne om en fælles Indstilling“. Vi fra vor Side erklærede os rede til at forhandle om enhver Forbedring af Forslaget, vi mente, at endskønt hele Rigsdagen er enig om, at der burde gøres noget for at støtte disse Tjenestemænd, saa er den Maade, hvorpaa det er bragt til Udførelse i det fra Folketinget oversendte Forslag, ikke hensigtsmæssig eller tiltalende. Vi har ogsaa haft det Indtryk, at de Tanker, vi fremsatte i Udvalget, blev mødt med Sympati ogsaa indenfor andre Partier. Jeg vil nu, idet jeg anbefaler de af os stillede Ændringsforslag, udtale Haabet om, at denne Sympati for en bedre Affattelse af dette Lovforslag, som utvivlsomt føles indenfor andre Partier, ogsaa maa give sig Udslag ved Afstemningen over Ændringsforslagene her i Tinget.

**Ordføreren (J. Pedersen):** Hovedgrunden, den afgørende Grund for Flertallet til ikke at tiltræde de stillede Ændringsforslag eller Dele af dem har jo, som det er udtalt i Betænkningen, været den, at man nærrede Betænkeligheder ved at sende dette Forslag tilbage til Folketinget, naar henses til den Behandling, det har været underkastet der, og den Møje, der har været forbundet med at naa til et Resultat derved. Men i øvrigt synes jeg heller ikke, at Mindretallets Forslag, saaledes som de foreligger her, er tiltalende.

For det første stryger man ganske de ugifte. Det er meget muligt, at man kunde have indskrænket sig noget og neppe havde behøvet at gaa saa højt for de ugiftes Vedkommende, som Tilfældet er i Forslaget, men ganske at stryge dem tror jeg ikke, man vil kunne vente nogen Tilslutning til i det andet Ting. Der er jo en Mængde unge Mennesker, der begynder med en Løn, som de ikke kan leve af. Der er mange ugifte, unge Lærere og Lærerinder paa Landet, som sidder med en meget lille Løn, og jeg tror ikke, det

wilde være rigtigt ganske at stryge Dyrtidshjælpen til dem.

Dernæst har Mindretallet i sine Ændringsforslag ganske forbigaaet det første Litra, alle dem, der har 1250 Kr. og derunder om Aaret, dem rører de slet ikke ved. Altsaa de lavest lønnede, de, som efter almindelig Betragtning trænger mest, dem gaar de ganske forbi.

Dernæst har Højre ved sine Ændringsforslag, synes det, i nogen Grad fraveget den Tanke, som har været en Hovedtanke i Forslaget, nemlig fortrinsvis at tage Hensyn til Børnene. Højres Forslag vil jo, naar der ikke er mange Børn, forbedre Forholdene noget, men saa snart en Tjenestemand har 6 Børn, saa hjælper Højres Forslag ikke, saa vil Resultatet af Højres Forslag og Resultatet af det foreliggende Forslag være det samme for de fleste Tilfældes Vedkommende. Først naar man kommer op til Lønninger paa noget over 2,000 Kr., ændrer Højres Forslag lidt ved Procenten og gør det derved muligt, at ogsaa de med den største Børneflokk kan faa nogen Del i den Forbedring, som Partiet foreslaar. Det synes jeg heller ikke er tiltalende. Jeg synes ikke, det er tiltalende, at det først er, naar man kommer op paa de højeste af de Lønninger, der her er Tale om, at man tager det fulde Hensyn til Børnene.

Saa har Højre et Forslag om, at den Sondring, der i det foreliggende Forslag er gjort mellem dem, der bor i København og de større Byer, og dem, der bor paa Landet, skal hæves, saa at Dyrtidshjælpen bliver ens alle Vegne. Naar denne Forskel er gjort i Folketinget, saa er det, som det fremgaar af Forhandlingerne, af den Grund, at det nogenlunde svarer til den Forskel, som Lønningslovene gør. Men Forandringen her vil jo medføre nogen Merudgift, og derfor vilde de 400,000 Kr.s Merudgift, som efter Ministerens Oplysninger vilde følge af Højres Forslag, ikke ganske slaa til. Der vilde kræves noget mere, naar man stryger denne Grænse mellem Land og By.

Men Hovedsagen er, som sagt, at man ikke troede at gavne Sagen ved at lade den komme til ny Forhandling i Folketinget. Det ærede Medlem (Piper), der talte for Højre, sagde, at han skulde ikke komme nærmere ind paa, hvilke Grunde Folketinget har haft for sin Affattelse af Lovforslaget. En Hovedgrund er ganske sikkert den, at man ikke vil se og ikke kan se denne Sag alene fra Modtagernes Standpunkt, men ogsaa maa tage noget